

eğitim aldım. Yurtdışında mezun olduğumda seneler önce yaptığım çizimleri yanıma alarak çalışacak yer arıyordum. Okul da beni bir firmaya yönlendirdi. Gittiğim bu firmadaki ilgili kişiler çizimlerimi alıp inceledi ve ertesi gün tekrar gelmemi söylediler. Makasımı cetvelimi alarak firmaya gittim. Önüme çizimleri koyup, bir manken verdiler ve o çizimi yaklaşık 2 saate yakın bir sürede kalıp olarak kendime göre yorumlayarak çıkartmamı istediler. İşte yurt dışında işe alınma kriteriniz budur. Türkiye’de ise böyle bir kriter yok. Olmadığı için de büyük sorunlarla karşılaşılıyor.

Türkiye’deki tasarımcıları nasıl buluyorsunuz?

Hiç kimse okuldan mezun olur olmaz piyasaya atılıp ben tasarımcıyım diyemez. Bu noktada söz konusu kişinin bir birikimin olması gerekiyor. Türkiye’deki tasarımcıların kalıp konusunda bir takım sıkıntıları olduğunu düşünüyorum. Kalıbı bilmeyen bir tasarımcı yeni tasarımlar yapmakta, özgün olabilmekte çok zorlanır. Bu çok önemli bir nokta. Benim gördüğüm, Türkiye’de iki başlılık var ve bu durum sektöre büyük zarar veriyor. Tasarımcıların derneği var ama ben oraya bir takım nedenlerden dolayı üye değilim.

Uzman olduğunuz alanda sahip olduğunuz bilgi ve birikimini üniversitede dersler vererek ve mimarlık firmalarına danışmanlık yaparak gençlere aktarıyorsunuz. Akademik hayatınızdan biraz söz edersek neler söylemek istersiniz?

4 senedir İTÜ’nün İç Mimarlık Bölümü’nde ve İMA’da ders veriyorum. Geçen yıl Beymen’in modelhanesine 2 buçuk ay boyunca kalıp eğitimi verdim. Yurtdışında tüm tasarımcılar kalıbı çok iyi bilir. Ben de bu işin eğitimini aldığım için bu bilgileri verdiğim eğitimlerle gençlere aktarmaya çalışıyorum. Bu anlamda bir kalıbın nasıl en doğru biçimde aktarılacağını ve en önemlisi prova teknikleri üzerine eğitim verdim. Öğrencilerim de bu eğitimlerden çok memnun kaldı. Şimdi aynı şekilde bu eğitime devam ediyorum. Bir tasarımcının bu anlatıklarından başka sanayiye veya bir ülkeye daha ne kadar faydası olabilir bilmiyorum.

İpek Tohumcu, "Hiç kimse okuldan mezun olur olmaz piyasaya atılıp, ben tasarımcıyım diyemez. Bu noktada söz konusu kişinin bir birikimin olması gerekiyor."

1998’de sadece giyilebilir ve enteresan tasarımlara verilen New York Konfeksiyon Sanayi Ödülü’nü kazanan ilk Türk modacı ünvanının da sahibi oldunuz. Bu süreç nasıl gelişti?

Bu yarışmaya tesadüfen girmiştım. Fakat tesadüfen girdiğim bu yarışmada tasarımlarım beğenildi ve "New York Konfeksiyon Sanayi Ödülü"nü kazandım. Bu yarışmada elde ettiğim başarı benim kariyerim için de son derece faydalı oldu. Yurtdışında ödül kazanmak birilerinin desteği ile olmuyor, gerçekten emeğinizle bunu elde ediyorsunuz. Sektör de bunun farkında olduğu için sizinle çalışmak istiyor.

Hayatınızda dönüm noktası olan bir süreç var mıdır?

Dönüm noktası demeyelim ama, Amerika’da kalmak kariyerim açısından iyi oldu. Amerika’da kendinizi her daim yenilemeniz gerekiyor. Ben de orada kaldığım her dönem kendimi yeniledim. Bu da bana son derece fayda sağladı.

Türkiye’nin markalaşma sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz?

Türkiye markalaşmak istiyor. Markalaşmanın temelinde tabii ki bilgi var. Türkiye’deki en güzel şey el becerisinin olması. Ben de bu becerinin boşa harcanmaması gerektiğini düşünüyorum. Fason üretim, Türkiye’de iyi şeyler yaptı. Fabrikalaşma alanında bir sistem kurulmasını da beraberinde getirdi. İşçilerimizin ücret seviyesi Çin kadar düşük değil, ama unutmayalım ki Çin’de serbest ekonomide ücretler de yükselecektir. Şuan

problemler ekonomide, keşke kişiler neyiz eksik deyip, eksik olan bu kısma ağırlık verseler bir takım sorunlar giderilmiş olacak.

"Ben bir markayım" söyleminin olmazsa olmazları neler?

Amerika’da bir tasarım yapacağım zaman başka tasarımlara benzemesin diye beynim uçuklardı. Mesela bir kolu farklı biçimde yorumlayacaksınız ve o sene de kollarında değişik bir moda var. Ya da yakalarda değişiklik var. O zaman piyasada var olan bir yakadan nasıl farklı bir tasarım yaparız diye uğraşırız. Çünkü orada benzer bir tasarımı yapmak firma için prestij kaybı anlamına gelir. Kopya olmadan trendi takip etmenin, özgün tasarımın çok ince noktaları vardır. İşte bu detayı yapabildiğiniz zaman bir marka olabilirsiniz.

Türkiye’nin tasarım ayağını zayıf bulduğunuz söyleyebilir miyiz?

Türkiye’nin hazır giyimdeki en zayıf ayağı tasarım. Tasarım dendiği zaman genelde akla çizim geliyor. Ama tasarım demek çizim demek değil. Tasarım, bir numunenin başından sonuna kadar hazırlanması demek. Türkiye’de her nedense tasarımın çizimden ibaret olduğu düşünülüyor. Tasarımcı derken, bu tasarımdaki materyali her şeyiyle harmanlayabilen birinden söz ediyoruz. Trend takip etmek bir yere kadardır. Ben, tasarımcıyım diyenleri suçlayamam. Mühim olan bu isteği eğitimle harmanlayarak güzel tasarımlar ortaya koyabilmek.